

תלמודו בידו

דף יב עמוד ב

א שלשה אחים נשואים לשלש נשים, ומת אחד מהם בלא בנים, ועשה בה האח השני מאמר ומת, מה דינן ומדוע ? [מעמוד א]

ב אלו נשים מותרות לשמש במוך כדי שלא יתעברו, ומדוע ?
ג מדוע לא יתכן "חמותו ממאנת", כגון בקטנה שילדה בת, וקידש אדם את הבת, ומת אבי הבת, ונשאת חמותו לאחיו, ומיאנה בו, ומת אחיו ?

ד עד מתי קטנה יכולה למאן ?

א מן התורה: שתיהן זקוקות לאח השלישי, ומייבם את שתיהן אם רוצה, או חולץ להן. מדרבנן: לאחר שתקנו חכמים מאמר ביבמה, הרי שתיהן חולצות ולא מתייבמות. כיון שעל אשת הראשון יש זיקת שני יבמים. ואוסרת גם את צרתה.

ב ר' מאיר: 1. קטנה בת אחת עשרה עד שתיים עשרה, שמא תמות מחמת עיבורה. 2. מעוברת. שמא תתעבר שנית, והעובר הראשון ידחק וימעך צורתה. 3. מניקה. שמא תתעבר וייעכר טעם חלבה, ותגמול את בנה וימות ברעב. חכמים: כולן אסורות לשמש במוך. ומן השמים ירחמו, שנאמר "שומר פתאים ה'".

ג רבה בר ליואי: קודם לגיל אחת עשרה אינה מתעברת. ובין אחת עשרה לשתיים עשרה, אם מתעברת הרי היא ועוברת מתים.

רבה בר שמואל: קטנה יולדת, אך אין מיאון אחר לידה, מפני שבנים הם סימני גדלות. רב זביד: חזקה שקטנה שילדה הביאה כבר סימני גדלות, והואיל והיא בת אחת עשרה נחשבים כסימנים גמורים, וגדולה היא. ואפילו אם אין רואים אצלה שערות, תולים שנשרו מחמת צער הלידה.

ד חכמים: עד שתביא שתי שערות.

ר' יהודה: עד שבמקום ערוה ירבה השחור מרוב שערות.

אמנם אם ילדה, אינה ממאנת אפילו אם לא נתרבה השחור בערוה.